

Womhaj Bóh!

Czisko 14.
2 julija.

Lětnik 1.
1891.

Szerbiske njedzelske kopjenka.

Wudawaju so kóždy sobotu w Esmolerjez knihciziscejzerni w Budyschinje a su tam dostacž sa shtwórtlětnu pšchedpłatu 40 np.

6. njedzela po śwj. Trojicy.

Mat. 5, 20: „Njebudze-li wascha prawdosć lěpscha abo połnischa dnžli tych pišmawuczenych a farisejskich, dha wy njebudzecie do njebjeskeho kralestwa pšchincž.“

Wjele kšescizijanow je swuczenych na pišmawuczenych a farisejskich s wěstym hordženjom a sobuczerpjenjom pohladacž sa to mějo, so bėchu to zyle skazeni, saczišnjeni ludžo. Rač jara bėchu so džiwalu, hdy by so jim dopokasało, so woni se swojej pobožnosću a prawdosću tamnych mužow hišcje dawno nje došahnu! W jich wuczbach bė wjazy wěrnosće hocž my šebi myšlimy. Někotre jich hrónczka rěłaju: Wjele bohatstwa, wjele starosćow; wjele sakonja, wjele žiwjenja; wjele prawdosće, wjele mēra. — Štōž njepšchibjera w wuczbje, tón wotebjera. — Na tšjoch wězach steji šwēt: na sakonju, na bohabojasnosći, na šmilnosći; tšj wěz by jara škódnje: šle wóczko, šla žadosć, šty hnēm. Šusto šo w jich pišmach pšched hordosću, šamoprawdosću, šmilnosću warnuje, haj šamo pošornosć, pošluta, hnada šo žada. Ale runje kaž rěka, cžim bóle wot žórka šo šdaluje a cžim wjazy zuseje wody t šebi cžehnje, cžim ščěršo rošbėži a šo cžim njeczišcizšcha cžini: tak tež tych farisejskich prawdosć. Žórko wšcheje prawdosće je Šesuf Šhryštuf. Teho woni njechachu. Króna sakonja je ewangelion. To woni njetrebachu. Bėchu šebi šami došcž. Dokelž šwiateho Duchu šebi njewušchachu, teho dla šo do błudninow šwojeho ducha šhubichu. Teho dla te wšchelaše malicžkosće a kniczomnosće w wukładowanju, nałożenju, dalewjedženju a šahlubjenju Móššakoweho sakonja, tak šo šamo wot mjašicžki, koprika a šhumjelzy dještak dawachu atd. (pohladaj Mat. 23, 13—39).

Farisejskich prawdosć nje bė wjele hódna, ale je našcha prawdosć lěpscha? Dyrbjaka lěpscha bėcž, pšchetož my mamy jeje prawe žórko Šesom Šhryšta, šnajemy jeje korjen, ewangelion. Ale to žórko je šakryte, šo žana woda njewuńdže. Korjen w pėštu žaneje wlohi njenamaka. Šaj je wěrnó „pišmiš mori, Duch cžini žiwych“, ale njeje to šłowo hušto šamołwjjenje duchowneje lēnosće? Na šakon šwarisč a ewangelion šhwalisč, ale njewěš, šo Šhryštuf njeje pšchischoł šakon wušbėhnyč, ale dopjelnicž? To je rošdžel

bjes šarym a nowym šakonjom: Farisejski cžini šakonjowe škutki, šo by wěcne žiwjenje mēł, kšescizijan cžini šakonjowe škutki, dokelž ma wěcne žiwjenje! Na jich plodach budzecie jich pošnacž! Farisejszy pšchinješechu jenož male, nješrale plody, nekotryžtuli kšescizijan š žyła žanych njepšchinješe. Dyrbi-li twoja prawdosć lěpscha a połnischa bėcž dnžli farisejskich prawdosć, dha dyrbi Šhryštuf w tebi žiwj bėcž, potom budze nowy šakon tebe dzeržecž a ty budžesh šary šakon dzeržecž! To daj Bóh tón Knjes cži hnadnje!

Ššamowola abo Bože puče.

Powjedal N. N.

I. staw.

W Šergishofje, pšhecželnej wšy w pošnóžnej Němškej, šedželšche šarar Wedelow w našymnje barbjenej šklódnizy pšched šwojej šhėžu, šwój pošpołnišchi šhofej pišo a šwoju trubku kurjo. Cžitašche pošchi tym duchowny špiš; na jene dobo jeho kurjaze šokotanje žylo w jeho bliškosći šamyli. Šso wobšladnuwšchi wón bruno-wóczłatu, šhudže šwobštanu šolcžku wušłada, šotraž pošchi šklódnizy šteješche, mējo w ruzy šorbif a w nim dvě šokošchi, a kaž šo šdasha, t.ž brēmješcho drašty. „Čjeja ty šy, moje džecž?“ šo šarar woprašcha. „Ššym Šrygarjež Šanta š Bukowa.“ — „Ale to džē je tšj mile daloko! džesh dha dženska wot doma?“ — „Šaj, Knjež!“ a jeje šłóš špróžny a šrudny šlincžesche; „nješy wot macžerje list“. — „Štō twoja macž je?“ šo šarar woprašcha, šj list š rufi wšawšchi. „Wudowa Šrygarjowa“, bė wotmolwjjenje; „wčzera šy ju pošhřebali“; a pošchi tym šo šolcžzy wulke šylyš poš brunymaj lišomaj šulachu. „Moje wbohe džecž, poš jow, mješ tym šo list cžitam, móješ jow mój šhofej pičž. Wšchato dyrbišch špróžna a šacžna bėcž.“ Wšhecželniwje šo šj šarar šnyčž da. Š wulkej žadosću šolcžka šhofej piješche, ale žaktu, šotruž bė šj šarar dał, w ruzy džeržesche. „Čjeho dla njeješch?“ šo wón woprašcha. „Tej štej tež tak šklódněj“, šolcžka praji a na šokošchi špody šłida pošasa; „šmēm jimaj najprjedy daczž?“

Wón š šłowu šiwnu a, mješ tym šo šolcžka šokošchomaj dawasche, list cžitašche, ščtož šóško nje bė, pšchetož pišmo a prawo-

